

ŠPORT na 5 celinah

MILIJONI CRUZEIROSOV V PELEJEV ZEP

Vprašujete po najboljšem nogometu na svetu? Odgovor je enak, pa naj prihaja iz ust strokovnjaka ali ljubitelja, iz Evrope ali Amerike — odgovor je skoro 100%: PELE. Še tisti, ki ga v raznih razvrstitvah ne uvrščajo tako visoko, imajo razloge n. pr. premalo iger za državno reprezentanco. Torej najboljši je Edson Arantes do Nascimento alias Pele.

Manj pa je tistih, ki vedo, da je Pele tudi najdražji nogometaš sveta. V ilustracijo nekaj števil: mesečna plača približno 1.800.000 dinarjev, za vsako prijateljsko tekmo v Braziliji 50.000, v inozemstvu 75.000, premije za dobljene in neodločene prvenstvene tekme (nikoli manj kot 12.000), nedavno podpis pogodbe za 2 leti s FC Santosom za mesečnost — 25 milijonov, mesečno 90.000 o. brazilskega instituta za kavo, ki uporablja Pelejevo ime za reklamo, 10% od prodaje vsakega izvoda njegove knjige (medtem prihaja Pelejev življenjepiš že tudi v Evropo — torej dodatni zaslužek), sklenil je pogodbo za film o svojem življenju: na roko 5 milijonov in 5% od vseh dohodkov itd. itd.

Pelejev oče, nekdanji kmetijski delavec, sedaj sinov prokurist, ima čez glavo dela, da ugodno naloži približno 5.000.000 mesečnega zaslužka svojega sina. To mu dobro uspeva in »črni biser« je danes lastnik večjega števila stanovanjskih blokov in zemljišč. Ob vsem tem črni žongler z okroglim usnjem nima prevelike potrebe, da bi se selil v Evropo, odkoder dobiva čudežne ponudbe.

V čem je skrivnost najboljšega žogbrca na svetu? S 17 leti je bil v državni reprezentanci, z 18 svetovni prvak — vse po zaslugi ne le skoraj nenadkriljivega tehničnega znanja, ampak predvsem neverjetnega instinkta za žogo in za strel na gol

še posebej. Samo zaradi Peleja romajo desetisoči ljubiteljev nogometa in ko je bil mladi mož pred meseci poškodovan, je to vzbujalo več pozornosti Brazilcev kot pa politične krize.

SMUCAR IN PEVEC

Guy Perillat, od Squaw Valleya sem svetovni prvak v alpski kombinaciji, gre po stopinjah Tonija Sailerja. Ne samo kot odličen smučar, tam morda še ni in tudi ne bo dosegel »zlatega Tonija«, pač pa nekem drugem področju. Vemo, da je šel Sailer med filmarje in da je tudi zapel marsikaj v svojih filmih. Perillat ni sicer filmski zvezdnik, morda tudi to še pride, pač pa se je z dovolj velikim uspehom poskusil pred mikrofonom. Če bo šlo vse po sreči, bodo obiskovalci svetovnega prvenstva v Chamonixu imeli merda na slavnostnem banketu priložnost slišati Guya Perillata, da si bo zapel »L'amour me brulez«, slow-rock svojega prijatelja Danyla Gerarda.

V teh dneh je seveda smučanje pred petjem. Zato skrbi, če že nihče drug pa vsaj »oče« francoskih alpskih smučarjev Honore Bonnet. Svoje varovance pripravlja tako kot bi šlo za to, da reši peto republiko. Ko nekaj dni zaradi pokvarjene žičnice niso mogli trenirati smuka, je bil že kar preplah v vdstvu. »Zabak«, značilna drža francoskih smučarjev v smuku, še ni zadovoljiva in zato so potrebni nadaljni kilometri smuka. Perillat & comp. se ne štedijo.

1. BALAS, POTEM PA DOLGO NIČ

Pred nekaj meseci sem imel prvič priložnost govoriti s svetovno rekorderko v skoku v višino, Romunko Jolando Balas. Bilo je na balkanskih igrah v Beogradu po njeni zmagi, toda razmeroma skromnem rezultatu zaradi slabega skakališča. Eno od vprašanj, na katero mi je tedaj prijazno odgovorila je bilo tudi, koliko časa namerava še skakati. »Vsesakor bom nastopila še na olimpijskih igrah v Tokiju, pa tudi s tem najbrž moje kariere še ne bo konec.« Zakaj pa naj bi tudi nehala? Ze 4 leta neomejeno kraljuje na vseh stadionih sveta in ne ve za poraze. Še več, marsikdaj ostale tekmovalke že nehajo skakati. Jolanda pa šele pričinja. Seje pri višinah nad 180 cm toliko ni razen nje skočila še nobena skakalka, se ogreje. Pri vsem tem pa je najzanimivejše dejstvo, da skače svetovna rekorderka v slogu, ki ga trenerji zavračajo kot popolnoma nesodobnega in niti enega boljšega skakalca ne najdemo več, ki bi skakal »sweeney«. Jolanda in njen trener, bivši romuski rekorder Ion Söter, pa se nista odločila za spremembo in sta le izpilila »starodavni« način skakanja. Tudi Jolanda, ki je letos najboljši športnik ženskega spola na svetu, dela po najmodernejših metodah: z dviganjem uteži in podobnem.

Leto 1961 se poslavlja in v času najrazličnejših bilanc se razvrščajo tudi športniki. Tradicionalna svetovna anketa ISK je končana, nekaj smo o njej že poročali, pomagala nam pa bo pri našem novoletnem sprehodu po mednarodni športni areni 1961: 27 časopisov iz 27 držav je glasovalo za športnika leta. Najprej velja omeniti, da se je prvič v tej anketi pojavilo tudi ime Jugoslovana — Mira Cerarja je Le Letzeburger Sport iz Luxemburga postavil na 4. mesto.

Naj spomnimo na del razvrstitve pri vrhu: 1. Brumel (SZ) atletika, 2. Boston (ZDA) atletika, 3. Sylvester (ZDA) atletika in dos Santos (Brazilija) plavanje, 5. Jastremski (ZDA) plavanje, 6. Balas (Romunija) atletika, 7. Rudolph (ZDA) atletika, 8. Vlasov (SZ) dviganje uteži, 9. Anquetil (Francija) kolesarstvo, 10. I. Press (SZ) atletika, 11. van Looy (Belgija) kolesarstvo, 12. Pele (Brazilija) nogomet in Perillat (Francija) smučanje. Prav to svetovno razvrstitev, ki je v celoti ne gre odobravati, pa smo vzeli, da vam predstavimo nekaj športnih »zvezd«, ki so dale pečat letu 1961. Namenoma nismo vzeli kar po vrsti najboljših, ampak smo napravili nekaj izjem.

JUDO POMOC — PRI TRENINGU

Manuel dos Santos ni samo najhitrejši plavalec sveta, ampak tudi človek, ki je zlomil skoraj neokrenjen primat anglosaških plavalcev v najhitrejšem sprintu. Pravzaprav se je v dolgih 40 letih posrečilo pred 22-letnim brazilskim sprinterjem to le olimpijskemu zmagovalcu 1932 Japoncu Miyazakiju, potem prav tako na olimpijskih igrah, le 4 leta pozneje Madžaru Csiku in nazadnje Francozu Janyju, ki je bil leta 1947 rekorder manj kot leto dni. Sicer pa so na 100 m prosto »kraljevali« Weissmüller, Fick, Ford, Cleveland in Clark (vsi ZDA) ter Devitt (Avstralija).

O karieri, imenovali bi jo lahko meteorska, dos Santos smoe že pisali, zato samo nekaj novih podrobnosti. Njegov trener pravzaprav sploh ni plavalni trener, ampak profesor juda, Japanec Mironu Hirano. Ta je s svojimi neplavalnimi metodami treninga pripravil mišičja mladega Brazilca do take stopnje, da ga vsi občudujejo zaradi neverjetne sproščenosti, na drugi strani pa tudi odlične sprinterske vztrajnosti.

Manuel dos Santos, najhitrejši plavalec sveta

BIKOVSKO SRCE ANQUETILA

Jacques Anquetil je zmagovalc letošnje kolesarske dirke po Franciji in s tem tudi nekako najboljši kolesar sezone, čeprav bi mu svetovni prvak v cestni vožnji, Belgijec Rik van Looy, lahko skoraj enakovredno konkuriral s svojimi uspehi, kar je bilo razvidno tudi iz ankete. Znani kolesar in sedaj športni novinar, Jean Bobet, razpravljala v enem svojih člankov o tem kje je pravzaprav skrivnost Anquetilovih uspehov.

Med ostalimi pravi Bobet, da je Anquetil daleč najbolj fantastičen pri vožnji na kronometer. Njegovo premoč razlaga iz več vidikov: psihološkega, fiziološkega in instinktivnega. Ad 1) psihologija — Anquetil je tipičen egocentričen človek in kdaj naj se boljši počuti v svojem elementu kot tedaj, ko vozi sam, ne pa v skupini stotih ali še več kolesarjev. Malo tvega in prav nič mu ni taka vožnja po volji. Zmaguje takrat, ko je prepričan, da more zmagati. Ad 2) fiziologija — Natančne preizkave so pokazale, da ima Anquetil neverjetno hipertrofirano srce, še mnogo bolj kot drugi športniki. Srce, ki je po besedah strokovnjakov kot nalašče za progresivno pospešeno obremenitve (take so prav dirke na kronometer). Tudi ostali organi so ali normalni ali pa še posebej primerne za velike napore. Ad 3) rekli bi lahko »ostalo« — še mnogokaj pripomore k uspehom. Tu je njegov »šesti čute« za vse kar je v zvezi s kolesarstvom, tu njegovo več kot študijsko ogledovanje bodočih tekmovalnih prog, izredna aerodinamična drža na kolesu, še posebej perfektna tehnika itd.

»SPUTNIK« VALERIJE BRUMEL

Valerij Brumel je v anketi ISK svetovni športnik številka 1 za leto 1961. Ali je tak izbor zaslužen? Najprej opozorilo, da je bil Brumel v anketi izbran s tolikšno večino glasov, da mu res nihče ne more odrehati najvišjega naslova. Sicer pa si ga je sovjetski študent krepko zaslužil. V njegovi osebi je našla mesto doslej najbolj izpiljena in najmodernejša tehnika skakanja v višino. Razen tega Brumel se zdaleč ni imel in nima takih telesnih lastnosti kot mnogi drugi vrhunski skakalci v višino. Visok je le 185 cm in s tem je v primerjavi z mnogimi sotekmovalci pravi palček.

Mnogi so njegovo srebrno medaljo na olimpijskih igrah v Rimu ocenili kot presenečenje in kot bolj enkratni uspeh. Tedaj je prvič premagal svetovnega rekorderja Johna Thomasa, dolgega Amerikanca iz Bostona. Pred slabim letom dni je gostoval v ZDA. Kar trikrat se je pomeril s svojim črnim rivalom. Ob odhodu iz New Yorka je bila bilanca 4:0 za Brumla. Navdušil je ameriške ljubitelje atletike ne le z izrednim skakanjem, ampak še bolj z nenavadno mirnostjo, saj ga tudi pogoji, ki jih ni bil navajen, niso spravili iz tira.

Thomas je upal, da bo vsaj v Moskvi na dvoboju ZDA : SZ uspel premagati Valerija. Toda mladi mož v rdeče-belem dresu si ni pustil pokvariti bilance. Trenutno je s 5:0 v zanesljivem vodstvu.

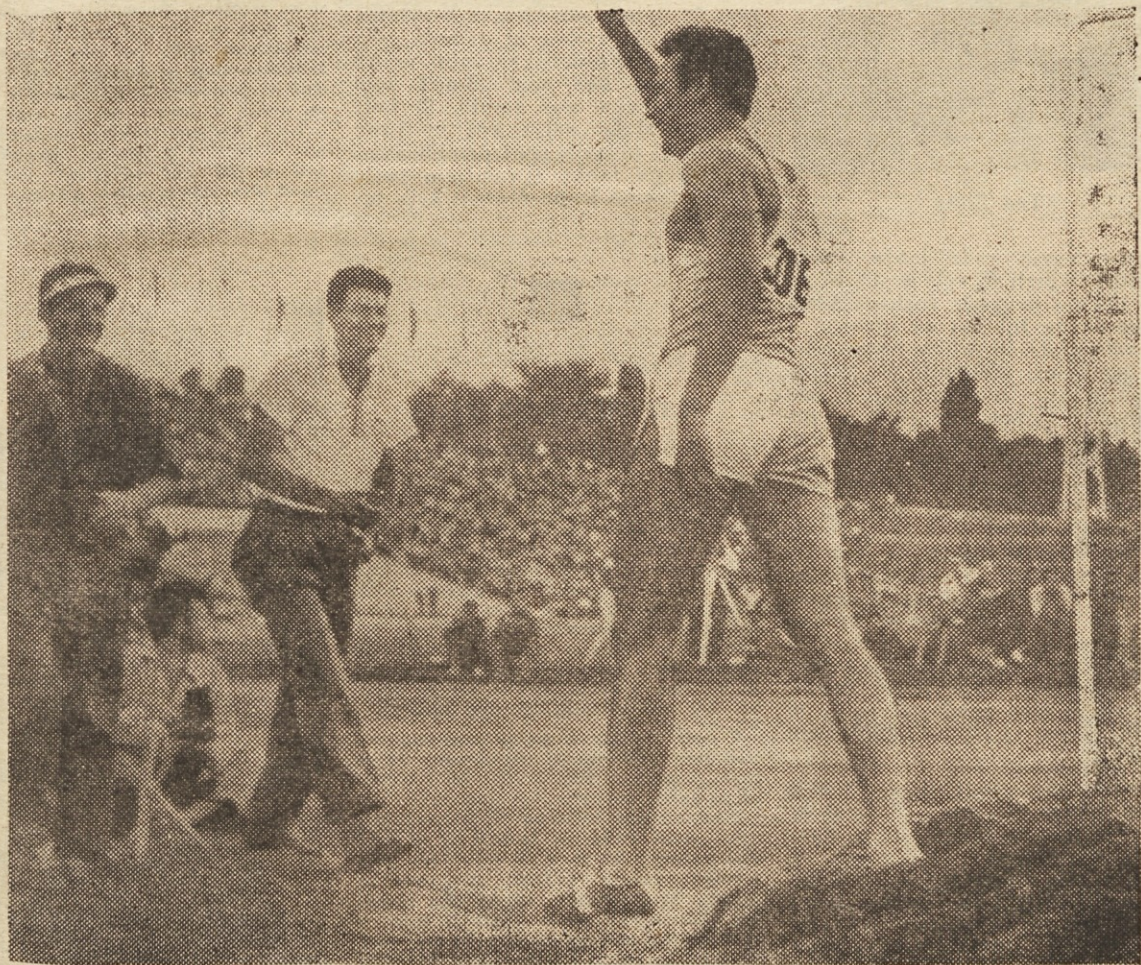
Brumel je v svojo bilanco 1961 zapisal razen obilice zmag še svetovna rekorda za dvorane in odprte tekmovalne prostore — 225 cm.

VLASOV IN NJегоVIH 550 kg

Teden dni od tega je, ko je šla po teleprinterjih sveta vest: Sovjetski doigalec Jurij Vlasov je na prvenstvu SZ dosegel nov svetovni rekord v olimpijskem troboju s 550 kg.

Morda bi anketa postavila najmočnejšega moža na svetu višje, če bi dosegel nov absolutni rekord v troboju, zraven pa še absolutni rekord v enem načinu dviganja — 210 kg v potegu, »pravočasno«. Tako pa mu ostaja zavest, da je izvedel enega največjih športnih podvigov v letu 1961. Letos si je priporil že tudi naslov svetovnega prvaka. Na Dunaju je doignil v troboju 525 kg in za 50 kg prekosil Amerikanca Zirka, no: silca srebrne medalje.

Nočemo opisovati kariere Vlasova. O tem smo že tudi v našem listu pisali. Dali bomo besedo kar doigalcu samemu: »Menim, da bom v nekaj letih napredoval še za 30 do 40 kg. Na olimpijskih igrah v Tokiju bo treba za zlato medaljo doigniti 580 kilogramov. Vprašujete o mejah človeške moči, merjenje z dviganjem uteži. Mislim, da bo meja nekje med 600 in 630 kg v troboju.«

Valerij Brumel — svetovni športnik št. 1

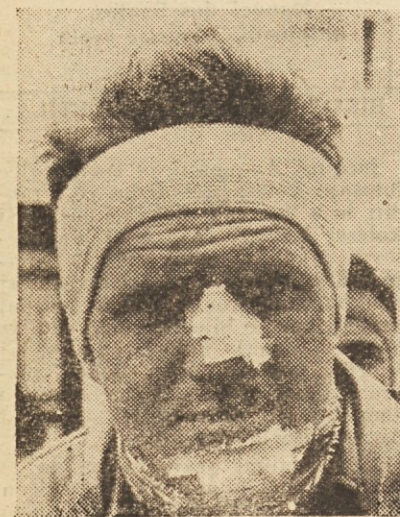
Ivo Danen

Bruno Parma

Stanko Lorgar

Janez Jenko

Janez Teran in najboljši ameriški košarkar Lucas

V letošnjem letu so slovenski športniki prepotovali precej sveta. In v naše veliko veselje so dosegli tudi izredne uspehe. O tem smo že mnogo napisali in težko bi našli še kaj zanimivega s športnih stadionov v Parizu, Londonu, Rimu in drugih mest, kjer so letos gostovali naši najboljši. Toda tudi v novoletni številki je prav, da spregovorijo tisti, ki so nas navduševali s svojimi odličnimi rezultati.

Nekateri naši najboljši so prelistali svoje potne liste in v njih našli še nekaj zanimivih zgodb, tokrat ne s športnih stadionov. Čeprav imajo malo časa si namreč, pravlako kot vsak drug, zelo radi ogledujejo znamenitosti in lepote posameznih mest.

Mnenja smo, da bodo naši bralci radi prebrali kaj športniki doživljajo v tujini, saj se jih je največ odločilo za veselo plat. . .

ODPRILI smo potne liste slovenskih športnikov

Ing. Jože Brodnik
FORMIA — ITALIJANSKI PARADIZ

— Le dva nastopa sem imel v letu 1962 v tujini. Ali naj morda bralce popeljem v Pariz, kjer sem bil letos novembra kot športnik — turist z jugoslovansko reprezentanco? Prvič sem bil v Parizu in kot turist sem imel pač več svobode kot ostali člani reprezentance, da sem si ogledal to mesto po dolgem in počez. Vendar bi raje pripovedoval o Formii, italijanskem mestecu, ki je napravilo name izreden vtis. Formia je mesto v bližini Rima, mestece z najboljšo klimo. Čeprav sem prišel v to mesto v času, ko je deževalo in vmes snežilo — vreme, ki ga domačini ne pomnijo že desetletja — sem bil vendar — je zelo impresioniran ob očarljivem razgledu, ko sem se odpravil na stadion. Pogled mi je uhajal v čudovito panoramo Neapeljskega zaliva in od tam preko Azurnega morja na Capri v ozadju.

Formia, kjer je bila pred leti zaradi čara neapeljske klime rezidenca italijanskih kraljev, pa je name kot športnika napravila še drug vtis. Mesto je sedež mladinske atletske šole. Atletska zveza Italije ima namreč izredno koristno izdelan sistem atletskega izobraževanja in tekmovanja na solah. Najbolj obetajoče mlade atlete, ki jih množična šolska tekmovalna odkrivajo po vsej Italiji, zbirajo v Formii. Tu jim omogočajo lepo bivanje v internatu, obiskovanje gimnazije, v prostem času pa pod vodstvom izkušenih trenerjev obiskujejo tudi atletske šole. Na razpolago imajo več modernih urejenih telovadnic, pokrita tekašča in vzrone, odprte atletske naprave. Nič čudnega, če pod takšnimi pogoji dobiva italijanska atletika iz leta v leto več mladih in narajenih atletov.

Po končanem desetdnevnem se je tuje vreme obrnilo na bolje. Visoki hribi, črni ob morju, so bili pokriti s snegom; čudoviti pomarančni nasadi so bili takole obloženi s sadeži, sam pa sem si v takem okolju, v mesecu novembru še privoščil kopanje v topleni morju. Kakšna naprotja! Ob njih je bil zame nastop v Formii dogodek leta, čeprav bi o odiscidni ob povratku domov lahko povedal še cel roman. Vendar vsak človek raje ohrani v spominu le tisto, kar je lepo in čudovito, nevsledne stvari pa rad pozablja. . .

Stanko Lorgar:
LAOSKI PRINC IN DOLARJI

Leto 1961 je bilo najbolj skopo z nastopi v tujini v moji športni karieri. Le dve postaji — Pariz in Zürich. V Parizu sem bil že večkrat pred leti in kar je bilo vrednega ogleda, sem že popravil v svojo malho. Nobene zgodbe bi ne mogel posredovati iz Pariza ob letošnjem srečanju s Francozi.

Ostane le še švicarsko mesto Zürich. V mestu sem bil v času konference treh laoskih princů, ki so razpravljali o Laosu. Kot športnik seveda nisem imel stika s konferenco. Rad pa bi opisal dogodek, ko sem se srečal z enim izmed treh princů.

Ko sem bil še mlad, so tudi meni pripovedovali pravljice o princih, o njihovih pravljicnih deželah in življenju. Resnično življenje mi je ta sanjski svet odmaknilo. Človek z leti pač postane realist.

Po tekmovalju sem odšel v veleblagovnico, da bi najkoristeneje vnovič ostane dnevnica z spominke domačim. V trgovini se je znašel s svojim spremstvom tudi eden laoskih princů. V rokah je držal šope dolarjev. Čeprav je

Svica znana kot dežela, ki zna iz turistov iztisniti kar največ, se je laoski princ v veletrgovini, kjer je bila izbira vseh vrst blaga, razburjal, da ne more kupiti stvari, ki bi bila dovolj dragocena. »Kaj nimate res nič dražjega?« je vpraševal prodajalke. Ni mu bila važna kvaliteta, ampak je izbiral po ceni. . .

Srečanje z resničnim princem v Zürichu mi je zopet prišlo v spomin pripovedke iz otroških let. Saj so mi takrat govorili o bogastvu princů in pravljicnih deželah. Sopi dolarjev v rokah laoskega princa so bili za to trditelje vendarle otipljiv dokaz. Ne vem pa, ali je bil to princ s »kamnitim srcem?« Na brž!

Tea Silan:
PARIZ, PARIZ...

Sem ljubiteljica popevk in lahke glasbe, rada prebiram revije in časopise. Ob prebiranju in poslušanju šestokrat naletim na Pariz. Letos sem kot članica državne repre-

Tea Silan

zentance prvič v življenju imela priložnost videti to velemesto, ki ga vsak slika z drugega zornega kota. Prekratek je bil čas za bivanje v tem mestu, da bi lahko pripovedovala zgodbe. Športniki — reprezentantje smo za marsikaj v življenju prikrajšani. Znajdeš se prvič v takšnem mestu, o katerem sem sanjala leta in leta, potem pa te pomembno srečanje s francosko državno reprezentanco zaklepa v strog režim, da ni časa za prijetno sprehanjanje po mestu in spoznavanje zanimivosti. Tu in tam je bila le urica prostega časa. Z metrom sem se popeljala v bližino Eifflovega stolpa, se z dvigalom povzpela na vrh in uživala v prelepi panorami čudovitega mesta. Sicer pa to niso zgodbe. To je le odtenek vtisa, ki ostane neizbrisano.

Po naši zmagi nad Francozimi je bil prost večer. Kam? Moulin Rouge, Folies Bergere...? Kam bi se človek dal, da bi spoznal še druge plat tega mesta. Toliko sem že slišala o teh Music-hallih. Družba atletov in atletinj se je odločila za Moulin Rouge. Čudoviti reklamni neonski napisi, razkošen vhod v lokal in še čudovite cene so nas po skromnem sprehodu zopet postavile v resničen svet. Vse me je razočaralo in sanjski

svet o vsem, kar sem prebirala po revijah o Parizu, se je na mah zrušil. Ostal je le še nepozaben vtis o mestu z bogato kulturo in zgodovinskimi znamenitostmi, ki človeka prevzamejo in prikazujejo bogato preteklost Francije.

Janez Jenko:
NAMESTO SMUCI BERGLE

Smučarski šport je eden najdržnejših in zato tudi najnevarnejših. Poškodbe so najpogostejše seveda v smuku, kjer tekmovalci dosežejo največje hitrosti. Vsak majhen spodrsel lahko privede do tragičnega dogodka.

Letos konec januarja sem se na tekmovalju v smuku v Mégève v Franciji precej hudo ponesrečil. S kompliciranim zlomom desne noge so me pripeljali v bolnišnico. Prave dni bo minilo leto dni od tega tragičnega dogodka, vendar si moram še danes pomagati z berglami, saj noga še vedno ni v redu. Na dogodek v Franciji se zelo nerad spominjam, ker sem okusil zelo hude posledice tega smuka. Še bolj pa sem slabe volje, ker so prav zdaj moji tovariši spet pripeli smučarjem, sam pa lahko spremljam smučarske tekme le po časopisjih in televiziji. . .

Janez Teran:
SESTANEK NAJBOLJSIH V »DVORCU SPORTOV«

Športniki se večkrat srečujemo med seboj. Navadno pa se poznajo le tak, ki nastopajo v isti panogi. Prav dobro se poznam z vsemi svetovnimi mojstri bele žogice, malokrat pa stisnem roko znanemu športniku v kakih drugih panogah. Letos na povratku s svetovnega prvenstva v Pekingu smo se ustavili za sedem dni v Moskvi in tam mi je uspelo, da sem v enem samem večeru spoznal kar več odličnih športnih veličin.

V času našega obiska v Moskvi je bil tam tudi košarkarski turnir med SZ in ZDA. Tekma je bila v »Dvorcu športov« in so nanjo povabili tudi udeležence namiznoteniskega turnirja. V dvorano smo prišli skozi vhod za igralce in že tam smo zvedeli, da je v Dvorcu tudi prvi vesoljski potnik Gagarin. Nastopilo je splošno vznemirjenje, saj je bilo komaj pet dni, odkar se je Gagarin vrnil z vesolja. Res smo ga našli v bifeju, kjer je sedel za mizo. Tekmo pa si je ogledal v častni loži in ko so objavili, da tudi on prisostvuje košarkarskemu srečanju, je to vsa dvorana pozdravila z navdušenim ploskanjem.

Ta večer sem tudi prvič videl sovjetskega košarkarskega velikana Kruminša. Sel sem v dvorano po ozkem hodniku, ki je bil visok približno 3 m in širok 2 m. Nasproti mi je prišel pravi orjak in prav malo je manjkalo, da se nisem obrnil in pobegnil pred njim.

Ta večer pa še ni bilo konec zanimivih srečanj. V dvorani smo imeli častne prostore v prvi vrsti in poleg nas je imel svoj sedež tudi znani šahovski velemojster Talj, ki je prav tiste dni igral z Botvinkom srečanja za naslov svetovnega prvaka. V počasu tekme so nas predstavili tudi njemu.

Po končani tekmi sem spoznal še enega najboljših amaterskih košarkarjev na svetu, 2,66 m visokega Američana Lukasa. To je velikan, ki pa ima tudi odlične atletske sposobnosti. Naslednji dan sva si skupaj ogledala zanimivosti Kremlja.

Rudi Corn:
ZAMENJAVA V MILANU...

Letos avgusta sem gostoval z mladinskim moštvom Hajduka v San Remu. Na poti smo se ustavili tudi v Milanu in z avtobusom odšli na nogometno tekmo Internazionale : Dinamo (Kijev). Bil sem v trenerkah s Hajdukovim znakom na prsih, ki ima v sredini veliko rdečo zvezdo. Ko smo izstopili iz avtobusa, so nas obkročili navdušeni navijači, pričelni, da smo sovjetski nogometaši. Imeli smo precej težav, da smo jim povedali, kdo smo.

Ing. Jože Brodnik

lesnina

NAJVEČJE TRGOVSKO PODJETJE
ZA LES, LESNE IZDELKE IN POHISTVO

LJUBLJANA

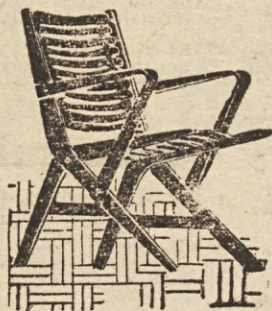

NUDI SODOBNO IN KVALITETNO
POHISTVO VSEH VRST

spalnice
kuhinjsko opremo
kombinirane sobe
šolsko pohištvo
delovne kabinete
gostinsko pohištvo
lesno galanterijo in drugo

Za opremo vsakovrstnih notranjih prostorov se obračajte vedno na renomirano trgovsko podjetje LESNINA LJUBLJANA, ki vam je vedno na razpolago s pojasnili in nasveti!

Vsem poslovnim prijateljem in delovnim ljudem po naši lepi domovini iskreno čestitamo ob novem letu 1962!

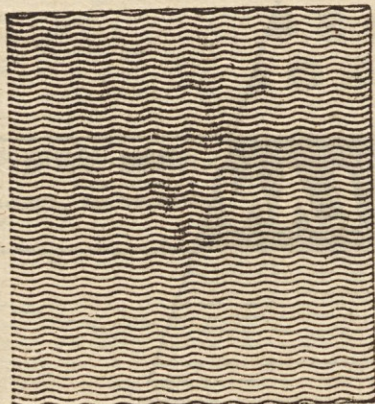
LESNINA LJUBLJANA

Delovni
kolektiv
tovarne

Peko

TRŽIŠČE

ž e l i
svojim
kupcem
srečno
novo leto
1 9 6 2

TOVARNA KAROSERIJ

Avtomontaža

LJUBLJANA
Kamniška cesta 25

konstruira, izdeluje in vrši
remont vseh vrst karoserij
Izdeluje karoserijsko opremo, pločevinaste odpreske in kovinske konstrukcije
Proizvaja ogrevalne in klimatske naprave za vsa motorna vozila

Vsem poslovnim prijateljem in športnikom želi kolektiv srečno novo leto 1961

veletrgovina

Ljubljana, Bežigrad 6

TELEFONI:

Centrala 32-394
Direktor 33-313
Splošni sektor in računovodstvo 32-394
Komerčni sektor 32-470
Nabavno-prodajni oddelek 30-905

»ASTRA« specializirano trgovsko podjetje z usajem, gumo, plastičnimi masami, čevljarstvi, sedlarskimi in tapetniskimi potrebščinami ter orodjem, tehničnim tekstilom in zaščitnimi sredstvi, vas postreže iz svojih sortiranih zalog vedno po najnižjih konkurenčnih cenah!

Rudniki, tovarne, obrtna podjetja, trgovska podjetja, transportna podjetja, mlinska podjetja, gradilišča in ustanove, prepričajte se o solidni potrebi in najnižjih cenah v veletrgovini »ASTRA«!

Vsa naročila: osebna, pismena ali preko naših potnikov, izvršujemo solidno in hitro! — Pri naročilih tehničnega materiala vas postrežemo tudi s strokovnimi nasveti!

Vsem športnikom in športnim organizacijam želimo srečno novo leto 1962!

ŽELEZARNA ŠTORE

Štore
pri Celju

proizvaja:

surovo železo vseh vrst
litoželezne valj, za valjarne, gumarsko in mlinsko industrijo
kokile vseh vrst
litoželezne vodovodne cevi
fazonske komade
strojno litino vseh vrst najzahtevnejših kvalitit
ognjevzdorni šamotni material — opeka in malta

Zahtevajte katalog naših izdelkov!

V novem letu 1962 želimo vsem športnikom in športnim kolektivom še veliko uspehov!

Splošno gradbeno podjetje

GORENJC

RADOVLJICA, LJUBLJANSKA C. 15

s svojimi gradbišči v Radovljici, Kranju, Žirovnici in Kranjski gori želi v novem letu 1962 Investitorjem, dobaviteljem in potrošnikom polno uspehov

želi vsem svojim dobaviteljem in odjemalcem srečno novo leto 1962 ter mnogo uspehov

Veletrgovina

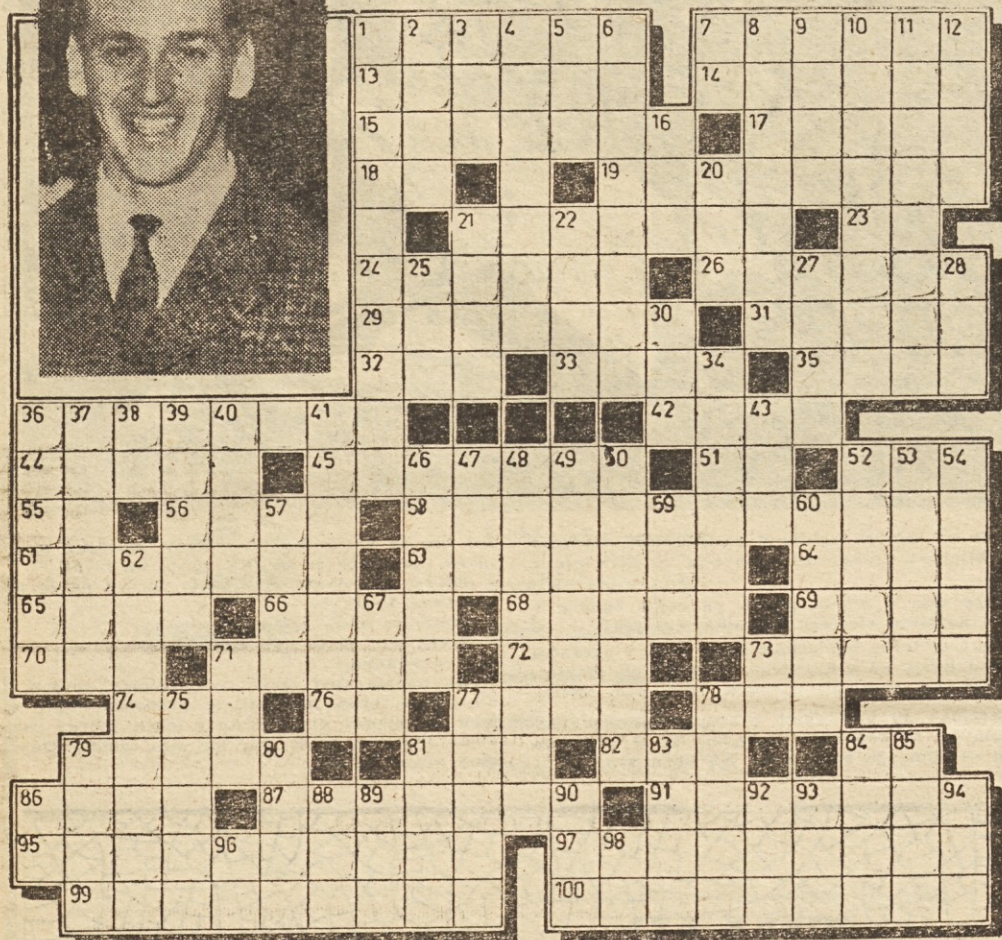
PREHRANA

LJUBLJANA, KERSNIKOVA 15

import-export

NAGRADNA KRIŽANKA

VODORAVNO: 1. naš najuspešnejši smučarski skakalec, svetovni rekorder v smuških poletih, 7. eden od treh Dumasovih mušketirjev, 13. vrsta žeblija, 14. časopisni stolpec, 15. eden najboljših avstralskih teniških igralcev, 17. pripadnica bele rase, 18. romanski spolnik, 19. hokejist Jesenice, član državne reprezentance, 21. pristanišče na otoku Braču, 23. kemični znak za erbij, 24. mesto v Vojvodini, 26. angleški pisatelj iz 18. stoletja (Lawrence), 29. strahovanje, teror, 31. oljnikisla sol, 32. osebni zaimek, 35. tovarna barvil v Celju, 35. mesto v južnem Epiru, 36. odlični sovjetski deseterbojec, 42. slovenski smučarski skakalec (Miro), 44. majhen kipec, s katerim nagrade v Hollywoodu vsako leto najbolje filmske ustvarjalce, 45. najslavnejši češki atlet, dolgoletni svetovni rekorder na dolge proge (Emil), 51. kemični znak za lantan, 52. ptica pevka z rumenim kljunom, 55. okrajšava za ameriški drobiž, 56. vrsta maščobe, 58. menjavanje v snakih presledkih, 61. odlični slovenski judoist, 65. najbolj popularna igra z žogo, 64. židovsko moško ime, 65. uvertura, 66. značilni predstavniki vrste, 68. ime švedske filmske zvezde Ekberg, 69. egiptovski bombaž, 70. zgodaji, 71. kotna funkcija, 72. del obraza, 73. naš najboljši telovadec, evropski prvak, 74. največji budimpeštanski stadion, 76. medmet, 77. krava temne, dimaste barve, 78. udarec z ного, 79. nadležna žuželka, 81. električno nabit delec atoma, 82. kubanski zunanji minister, 84. števniki, 86. hidrocentrala na Dravi, 87. vstajnik, 88. pštar, 91. naš najuspešnejši deseterbojec, 95. kmetovalka, 97. prebivalka črnega kontinenta, 99. mladi ameriški atlet, svetovni rekorder v metu diska, 100. absolutni svetovni boksarski šampion.

NAVPIČNO: 1. znana ruska atletinja, olimpijska

zmagovalka v skoku v daljino, 2. južnoameriška kamela, 3. ime slikarja Subica, 4. najslavnejši italijanski atlet, olimpijski zmagovalec na 200 m, 5. večji danski otok, 6. nečloveško vpitje, 7. okrajšan podredni veznik, 8. ime italijanskega filmskega režiserja Rossellinija, 9. ameriško moško ime, 10. znani avstrijski alpski smučar, ki nastopa zdaj v profesionalnem ameriškem »cirkusu« (Anderl), 11. barva živega telesa, 12. reka v Posarju, 16. ime črnega pevca Colea, 20. izrastek na glavi, 21. star germanski narod, 22. orodje za obdelovanje železa, 25. grški bog gozdov, 27. tovarna športnih rekvizitov na Gorenjskem, 28. grška črka, 30. ime za Hercegovca, 34. palačinka, 36. najhitrejši slovenski plavalec, 37. najvišji državni zakon, 38. različna sičnika, 39. park, 40. državna blagajna, 41. odlična sovjetska atletinja, olimpijska zmagovalka in svetovna rekorderka v metu kopja, 43. orel iz germanske mitologije, 46. vrsta igre z žogo, 47. najboljši japonski telovadec, 48. slavni italijanski violinist in skladatelj (Niccolo), 49. gospodarski uslužbenec na večjem posestvu, 50. policijski inšpektor, 52. kozji pastir, 53. veliko japonsko pristanišče, 54. živo bitje, 57. francoski pisatelj (Pierre), 59. lučaj, 60. pripadnik evropskega naroda, 62. ameriški atlet, nekdanji olimpijski zmagovalec v metu kladiva, 67. najmekkeje perje, 71. svetovno znano belgijsko kopalniško mesto, 73. kemični znak za krom, 75. lošč, 77. tuje moško ime, 78. barijeva spojina, 79. nered, zmešnjava, 80. zemeljska bogastva, 81. pripadnice evropskega naroda, 83. majhno privatno podjetje, 84. desni pritok Donave v Avstriji, 85. okrajšano moško ime, 86. začetnici našega največjega pesnika, 88. zvesta domača žival, 89. pritok Donave v Romuniji, 90. nenadna smrt, 92. ata, 93. poklon, darilo, 96. okrajšava za »eventualno«, 98. solmizacijski zlog.

Izpolnjene in izrezane križanke naj reševalci pošljejo na naše uredništvo (»Polet«, Ljubljana, pasaza nebotičnika) najkasneje do 14. januarja 1962 in priložijo svoj točen naslov.

Z žrebom homo izbrali tri dobitnike nagrad. Prva nagrada 10.000 dinarjev, druga 5000 dinarjev

tretja 3000 dinarjev!

NI PORAZOV

(ing. B. KRISTANČIČ) 13

Zanje so skrbeli trije zdravniki, osem maserjev in mnogo drugih uslužbencev. Edina naloga so jim bili nogometni stroji, ki so morali biti vedno v bleščočem stanju. Zdravniki so bili pozorni predvsem na »simulante«. To so igralci, ki skušajo narediti vtis, da so kljub poškodbam nared. Razumljivo, saj je bila posledica poškodbe najprej odvzem premije, nato drugo moštvo, končno pozaba. Ni čudno, da sem na tekmi Flamengo : Fluminense naštel v enem polčasu 21 padcev v nezavest. Tudi sodniki so jim priznanašali. Kaznovali so neznatne dotike.

Nepoznani so bili trenutki na enem največjih svetovnih stadionov »Maracania«. V razmerju z monumentalnostjo in izvirnostjo te sodobne arene so bili tudi dogodki med tekami. Prisostvoval sem srečanju domala vse brazilске elite, ki jo še predstavljajo povsod znana imena: Botafogo, Vasco de Gama, Flamengo in Fluminense. Spomin na nogometne velemojstre je izbledel. Ostal je svež le občutek, ki ga ima evropejec v

zračju tolikokrat napetirano opisane »torcidez«. Med tem, ko med tekmo po zvočniku nenehno pozivajo naj se orožje pusti pri blagajni in prepovedujejo streljanje, grmi na vseh straneh iz stotin revolverjem. Policaji so brez odmora vpreženi pri posredovanjih med obračuni vročekrvnih gledalcev. Bolniški avto v polni pripravljenosti ves čas kroži na zgornji krožni ploščadi. Ob vsakem le malo razburljivem dogodku je treba reševati tiste, ki so se zvrnili v globok jarek, ki obkroža igrišče. Na koncu tega mogočnega »rendez-Vousja« se ta nepregledna množica po liftih in 10 metrov širokih dohodih, ki so položeno speljani do najvišjih stopnic, raprš v desetih minutah.

V miniaturi obliki se je vse to ponovilo, ko so se v finalu košarkarskega prvenstva srečali vrsti Brazilije in ZDA. V dvorani, ki jo je komaj opaziti v sepi nogometnega stadiona, se je zbralo skoraj 30.000 gledalcev! Po dvorani so se nenehno vsipali letaki z napisom »Brazilija — svetovni prvak«. Med zastavicami in transparenti je bilo težko ločiti gledalce. V tem neukrotljivem vrvežu do zadnjega kotička nabite dvorane se mi je pripetila že tretja nezgoda. Prodajalcu kave se je utrgal jermen v trenutku, ko je bil nadstropje višje, tik nad menoj. Če bi meril bi ne mogel bolj zadeti. Huje kot udarec težke posode so bile opekline od prave, vroče brazilske kave. Verjetno sem se nekoliko nalezl brazilskega navdušenja,

kajti kljub vsemu prav do zadnjega trenutka tega prelepega dvoboja nisem zapustil svojega prostora.

O izidu finala skoraj ni treba pisati. Polprofesionalno ameriško moštvo »Cats« je igralo najlepšo košarko, ki sem jo videl doslej. Vključno z lanskimi olimpijskimi igrami. To je bilo obdobje, ko v tej igri ni vladal zakon popolne improvizacije, ki krasi današnja najboljša moštva.

Svetovni prvaki so imeli na zalogi brez števila do podrobnosti naštudiranih napadalnih kombinacij. Bile so tako duhovite, tako gladko izvedene, presenetljive, hitre in natančne, da izrednih posameznikov skoraj nisem opazil. To je bila idealna celota, ki je delovala kot stroj nezgrešljivo. To je bil slog za katerega bi vsak gledalec brez premisleka oddal svoj glas. Žal v Jugoslaviji take košarke še nismo videli, saj smo v hitrem vzponu preskočili to kar imenujejo strokovnjaki »košarkarsko klasiko«.

V dveh dneh sem kot že velikokrat doživel tisti čarobni, večkrat neprijetni obrat, ko se v nekaj urah zamenjajo topla, tropska atlantska kopalnišča za vlažno ljubljansko meglo, ki ji oprostimo — vse — zato ker je domača.

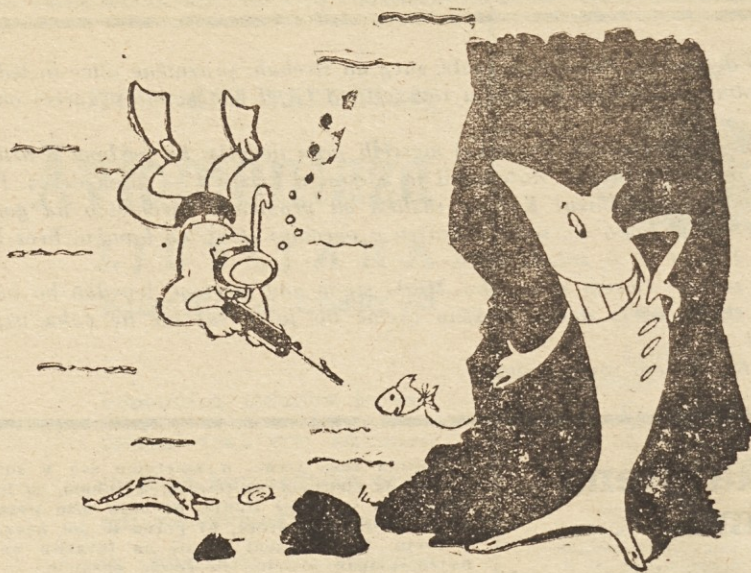
Tedaj sem dobil svoj prvi »košarkarski time out«. Začelo se je zdravljenje, ki se je končalo z uspešno operacijo v ljubljanski ortopedski kliniki. Naključje je tedaj vne-

slo nekoliko ravnotežja v vse te ne vedno logične dogodke.

Na sporedu je bilo evropsko prvenstvo v Budimpešti. Po precejšnjih naporih sem zbral vse potrebne dokumente in finančna sredstva, da sem odpotoval v madjarsko prestolnico kot opazovalec. Okreval sem prav toliko, da ni bilo več opaziti šepanja. Med prvimi spopadi na budimpeštanskem prvenstvu se je resno poškodoval Aleksander Blašković. Zvezni kapetan ni imel rezerve. Zato me je brez obotavljanja zaprosil če bi hotel zasesti Blaškovičevo mesto. Na tako čuden način menda še nihče ni oblekel dresa z državnim grbom. Igrati seveda nisem mogel. Bil se skrajna rezerva, izhod za največjo silo. Da bi bila mera polna moram dodati, da sem bil, resda ne prvič, »ultraamater«. Vse stroške bivanja v Budimpešti sem, kljub temu da sem »nastopil« za reprezentanco petkrat, nosil sam!

Pri terapiji sem bil neugnan. Zanimaril nisem nič najbolj nepomembnega dejanja, da bi okrevljal čim popolneje in čim hitreje. Pozneje sem se moral prepričati, da so poškodbe v vrhunskem športu usodne in nepopravljive. Vselej ostane takšna ali drugačna neizbrisna sled.

Sedaj, ko so stvari daleč za menoj mi ne pride na misel, da bi se pritoževal. Ta pisani mozaik izkušenj bi ne bil popoln če bi v njem ne bilo tudi nekaj senčnih črt.

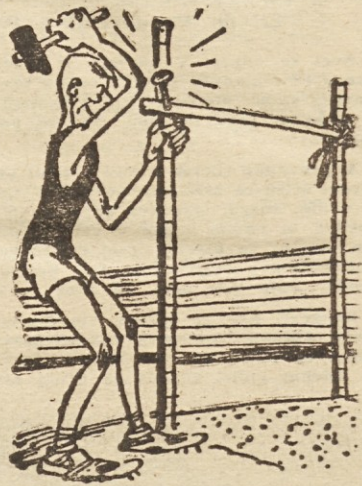

SPORTNI HUMOR

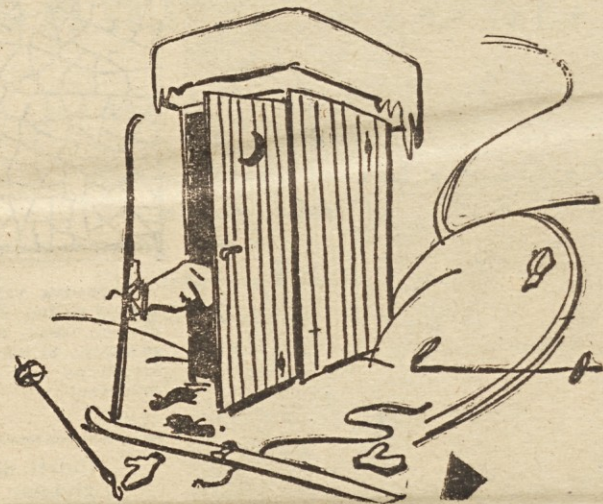
Brez besed

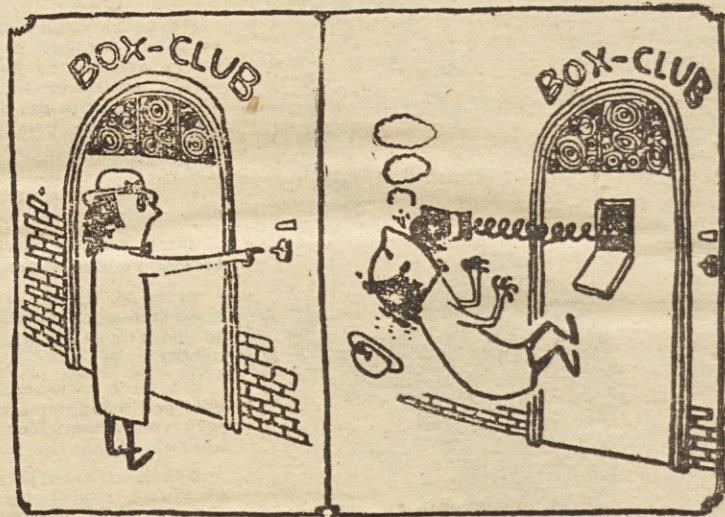
Zimski camping

»Tokrat ne bo padla«

Se malo in...

Prva preizkušnja

Športna srečanja z mimoidečimi...

Kaj sodijo o športnem letu 1961 ljudje najrazličnejših poklicev - Za vse so bili dosežki Cerarja, Šlibarja, Daneua in drugih veliko doživetje

Srečanje na ulicah! Srečujemo ljudi — najrazličnejše. Dijake, študente, pionirje, vojake... Ne vemo, ali jih šport zanima ali ne, toda — vprašujemo se, ali so mogli letošnji športni uspehi Cerarja, Šlibarja, Parme, Daneua in drugih slovenskih športnikov mimo tistih ljudi, ki niso najtesneje povezani s športom? Bili smo skoraj prepričani, da so tudi tisti — navadni ljudje, ki niso športniki, ki morda niso niti gledalci na tekmah, ki morda niti ne berejo športnih vesti v časopisih, ponosni na izredne uspehe slovenskih športnikov, ki so ponesli ime Jugoslavije daleč v svet. Sicer pa — pogovori s temi »navadnimi zemljani« vam bodo dali morda pravo in zanimivo sliko, kako so odjeknili letošnji športni uspehi med našimi ljudmi.

NATALIJA PAJAVIĆ IN ANA OZURA
Studentki medicine smo zmotili v avli Univerzitetne knjižnice

■ ANTE SPANIA — poslovodja tekstilne trgovine »Pasaža«:

— Sicer sem navdušen prijatelj nogometa, seveda pa so me tudi uspehi Cerarja, Šlibarja in drugih slovenskih športnikov navdušili. Lahko vam rečem, da sem ponosen, ker imamo v naši sredi evropskega prvaka Cerarja, svetovnega rekorderja Šlibarja, svetovnega prvaka Parmo... Zdi se mi, da takih uspehov slovenski šport v vsej svoji zgodovini še ni doživel. Pri vsem tem pa ne morem mimo tega, da je naš ljudski šport — smučanje, deležen premajhne podpore. Ni dolgo tega, ko sem bral v vašem listu, da za alpske smučarje ni denarja, da bi odšli na trening. Spominjam se še, da naši smučarji niso odšli na zimске olimpijske igre v Squaw Valley, skratka, zanje so sredstva vedno zelo skopo odmerjena. Če me vprašate, kaj je največji uspeh slovenskega športa v letu 1961, bi vam od-

govoril, da je zame Šlibar »super bomba«. Povedal pa sem že, da sem vnet pristaša nogometa, še posebno Triglava in si v letu 1962 najbolj želim, da bi ta klub prišel v II. zvezno ligo in tam žel lepe uspehe.

■ PROF. MARIJA BOHINEC — predava zgodovino in zemljepis na Tehniški srednji šoli za elektro stroko:

— Vneto spremljam vse športne dogodke in zelo vesela sem bila velikih športnih uspehov v letošnjem letu. Najbolj veselo in praznično vzdusje je bilo takrat, ko je prišla vest o Šlibarjevem rekordu. Takrat je skoraj zastalo delo v šoli. Dijaki so nas spraševali o Šlibarju o smučarskih skokih in komaj sem vedela odgovore na vsa njihova vprašanja. Tudi v profesorski zbornici je bilo kot v čebelnjaku. Šolske dolžnosti smo na pol pozabili, vse se je vrtele okoli imena Šlibar. Menda se ne bom dosti zlagala, če vam rečem, da smo tisti dan, ko je prispela ta vest, izpolnili samo majhen del šolskega programa. No, in vendar ni bilo nikomur žal za to. — Svetovni rekordi ne padajo kar z neba!

■ PROF. VIDA RUDOLFOVA — predsednik Društva prijateljev mladine in direktor osnovne šole »Bratov Polančič« v Mariboru:

— Kot bivša aktivna tekmovalka v orodni telovadbi posebno cenim izreden uspeh Mira Cerarja, ki je vzor skromnega, vztrajnega in marljivkega športnika. Med športi, ki oblikujejo harmoničnega človeka, ne samo telesno, temveč tudi razumsko, ocenjujemo telovadbo kot eno najvidnejših športnih panog. Pri tem pa seveda nočem zanikati popularnosti drugih športov, kot nogometa, ki privablja na tekmovanja vedno

večje množice gledalcev. Vrhunski športniki nam zelo koristijo v propagandi telesne kulture. Rada bi še povedala, da nam za zdaj še vedno primanjkuje telovadnic v mnogih šolah. V Jugoslovanskih pionirskih igrah je poseben poudarek na telesni vzgoji, zato se moramo truditi in boriti vsi, da ne bo telovadba na šolah pastorka, temveč enakovredna drugim predmetom.

Slovenska javnost je dala priznanje najboljšim športnikom, kot Cerarju, Daneu, Parmi, inž. Brodniku in drugim, kar je dokaz, da naši ljudje znajo ceniti vztrajnost in znanje teh ljudi, obenem pa je to dokaz sposobnosti našega ljudstva.

■ MIRO GREGORIN — prvak mariborske Opere:

— Menim, da je telovadec Miro Cerar zaslužen osvojil naslov najboljšega slovenskega športnika. Naši olimpijci kot Štukelj, Primožič in drugi so dobili mladega naslednika, ki bo tudi v bodoče častno zastopal našo telovadbo v mednarodni areni. Prav tako visoko cenim vse ostale športnike kot Šlibarja, Fraso, Daneua, Parmo in druge. Te velike uspehe so dosegli zato, ker so bili vztrajni pri vadbi. Imamo mnogo nadarjenih tekmovalcev, vendar sem mnenja, da je talent premalo in da mora zato vsakdo, če se hoče uveljaviti, preleteti mnogo znoj. Zaradi samozatajevanja in discipline do samega sebe, zaslužijo ti vrhunski športniki priznanje in spoštovanje nas vseh. Tokrat naj pohvalim tudi nogometaše Maribora, ki so se kot novinci lepo uveljavili v II. zvezni ligi. Želim jim v nadaljevanju prvenstva in v tekmah za jugoslovanski pokal mnogo športne sreče.

■ IGOR PRETNAR, filmski in gledališki režiser:

— Letošnje leto je več kot uspešno za slovenski šport. Ne spominjam se, da bi kdajkoli prej kar pet slovenskih vrhunskih tekmovalcev doseglo takšne uspehe, kot so jih letos Cerar, Šlibar, Parma, Daneu in Brodnik. Cerarjev uspeh je pod vztrajnega dela, marljivosti in izrednega strokovnega vodstva trenerja Gregorke. Cerar je primer športnika, ki je pri svojem športnem udejstevovanju dosegel že tako visoko stopnjo, da so športne kvalitete že celo prerasle v novo kvaliteto, v umetnost, ki jo moramo meriti z normami estetike. Šlibar je zažlebel kot meteor. Mnogi pripisujejo njegov uspeh sreči in naključju. Sedaj je na Šlibarju, da pokaže, kako so se zmotili, saj ima od velike »petorke« prvi priložnost, da potrdi svoj velemojstrski naslov. Slovenski šahovski »prestol« je končno zasedel Parma z zvencim naslovom mladinskega svetovnega prvaka. Mislim, da v ožji domovini še dolgo ne bo imel prave konkurence in prav nič ne bom presenečen, če bo čez leto ali dve od Gligoriča prevzel prvo violino. Vzpon slovenske in jugoslovanske košarke je tesno povezan z imenom Daneua, tega nenadomestljivega dirigenta Olimpije in državne reprezentance. Njegova eleganca, duhovitost in domišelnost v igri me najbolj navdušujejo. Prepričan sem, da bomo o Daneu še veliko slišali. Tudi »kraljica športov« — atletika je menjala svojega kralja. Lorigerjevo mesto je zavzel inž. Brodnik. Je skromen in požrtvovalen in je med najboljšimi v najtežji atletski disciplini. Mislim, da je tisk v primeri z ostalimi, njegovim uspehom posvetil premalo pozornosti. Upam si trditi, da je Brodnik naš največji adut na evropskem prvenstvu v Beogradu.

■ ZVONIMIR ZIJAL, učence kovinarske šole, doma iz Iga pri Ljubljani:

— Vsi športniki, zlasti vrhunski, so vredni našega občudovanja. Verjemite mi, da imam vse rad, pa naj bo to Cerar, Daneu, Brodnik, Šlibar ali Parma. O vseh veliko vem in

prav rad bi jih posnemal. Toda, če me vprašujete, katera športna panoga mi je najbolj pri srcu, tedaj se bom odločil za nogomet in rokomet. Najbolj sem bil vesel, ko je lani jugoslovanska nogometna enajstovica osvojila naslov olimpijskega prvaka. Če bodo naši nogometaši tudi v Čilu ponovili uspeh Rima, kar bo seveda precej težje, potem vam ne morem reči, kaj vse bom storil, od veselja. Navdušujem se za zagrebški Dinamo, pri tem pa živo spremljam dogodke v SC ligi. Ali ne bi bilo tudi odlično, če bi n. pr. naš Miro Cerar postal še svetovni prvak? Ne vem, kaj nai še govorim o naših najboljših športnikih, ki so nas vse leto razveseljevali z izrednimi uspehi in ki so ponesli glas naše domovine daleč po svetu...

■ NATALIJA PAJAVIĆ, študentka medicine z Jesenic:

— Tako kot vsi, tudi tisti, ki se manj zanimajo za šport, sem tudi jaz sprejela z velikim navdušenjem uspehe, ki so jih slovenski športniki dosegli v letošnjem letu. Najbolj sem se navduševala nad Cerarjem, žal pa sem ga videla na orodju le v filmu. Sicer na se zanimam za odbojko in seveda za hokej — doma sem z Jesenic. Med nogometaši pa je moštvo, za katerega navijam, Maribor.

■ DAMIJAN NIKANOVIC, prometni inženir:

— Čeprav se že od mladih nog navdušujem za nogomet, sem se Cerarjevega uspeha zares razveselil, saj je postal svetovni mojster. Tudi ostale uspehe slovenskih športnikov sem sprejel z velikim navdušenjem in prav tako moja žena, ki sama kupaše športne časopise in jih rada prebira. Vseeno pa moram reči, da mi je žal, da v Ljubljani nimamo moštva, ki bi nastopalo v zvezni nogometni ligi, da bi si tako vsaj večših ljudi ogledal zanimivo nogometno tekmo.

ANTE SPANIA
Tudi pri delu mu misli večkrat uidejo k športu

■ OSKAR RIHTER, uslužbenec Koteksa:

— Najbolj sem vesel uspeha Cerarja in Daneua. To pa zato, ker najbolj uživam v telovadbi in košarki. Ni težko ugotoviti, da so naši vrhunski športniki le z izredno voljo in pridnostjo pri vadbi dosegli takšne rezultate. Šlibar me je sicer navdušil, pa vendar bolj cenim Cerarja in Daneua. O nogometu pa tole: čas bi bil, da dobimo predstavnik v I. zvezni ligi. Toda, naj bom bolj skromen. Vesel bom, če bo prihodnje leto mimo Maribora nastopal še ljubljanski Triglav ali katerikoli drugo slovensko moštvo v II. zvezni ligi.

■ ANA AZURA, štud. medicine z Kočevja:

— Cerar in Šlibar sta bila športnika, ki sta me v letošnjem letu s

ZVONIMIR ZIJAL
Navija za Dinamo

svojimi uspehi najbolj pritegnila. Rada gledam kvalitetne športne prireditve in se po letošnjih uspehih še bolj zanimam za smučarske skoke in orodno telovadbo. Rada gledam tudi nogomet. Žal na je moštvo, za katerega se navdušujem, v Mariboru.

■ MARKO PUCIHAR, študent Ljubljane:

— Rad si ogledam vse športne prireditve, posebej me pa zanima hokej in smučarski skoki. V letošnjem letu je bil Cerarjev uspeh na evropskem prvenstvu po mojem mnenju velik dosežek. Tudi Šlibarjev rekordni skok — z njim sem osebni prijatelj — sem sprejel z velikim navdušenjem. Še bolj pa sem svojega prijatelja spoštoval, ko sem bil letos poleti na skakalnici v Oberstdorfu in sem si kraj njegovega rekordnega poleta podrobneje ogledal. Povem pa naj še to, da me tudi, zakaj nekateri športni časopisi vrščajo nogometaše pred športnike, ki jih po mojem mnenju sploh ne moremo primerjati z nogometaši.

DAMIJAN NIKANOVIC
se navdušuje za nogomet

BOSTJAN HLADNIK — filmski režiser

Picasso trdi, da je ena najvažnejših človeških vrlin — ENTUZIAZEM.

Mi vsi poznamo naše vrhunske športnike, od simpatičnega Cerarja preko Brodnika do pogumnega Šlibarja. To so naši najtalentiranejši fizikulturniki.

Prepričan sem, da za nek velik dosežek ne zadostuje samo talent in trening. Talent in trening sta predpogoj! Treba je še nekaj, kar je za dosego vrhunskega uspeha bistveno — treba je zagnanosti, zaverovanosti, skrajne navdušenosti — treba je biti entuziast. Trdo verujem, da brez velikega entuziazma ni mogoče doseči velikega uspeha.

